

صنایع کوچک جهت آسیا و اقیانوسیه

(۲)

توسعه صنایع کوچک

در بعضی از کشورهای در حال توسعه

• صنایع متوسط و کوچک نقش عمده‌ای را در توسعه اقتصاد فیلیپین به عهده دارد. حساب تأسیسات اقتصادی کارگاهی کوچک و متوسط بیش از ۹۰ درصد کل تأسیسات بخش سازمان یافته و حدود ۵۰ درصد اشتغال و ۳۰ درصد ارزش افزوده را به نام خود ثبت نموده است.

• در ژاپن تشکیلات اقتصادی متوسط و کوچک نقش مهمی را در اقتصاد کشور بازی می‌کند و ۹۹/۴ درصد کل مؤسسات تجاری درجه دو و خصوصی و ۸۱/۱ درصد اشتغال را به خود اختصاص می‌دهد.

• تعداد تأسیسات اقتصادی متوسط و کوچک ژاپن ۹۹ درصد کل تأسیسات تجاری و تعداد کارکنان آنها ۸۰ درصد کل کارگران را تشکیل می‌دهد و از همه مهمتر اینکه کل ارزشهای انتقالی و فروش محصولات این بخش از تجارت، معادل نصف کل ارزش ملی را به خود اختصاص می‌دهد.

• ۵۵ درصد کل تولید صنعتی هند حاصل کار واحدهای صنایع کوچک می‌باشد که این مقدار تولید ۴۰ درصد کل صادرات کالاهای کارگاهی را به خود اختصاص می‌دهد.

مطلبی که در ذیل از نظران می‌گذرد بخش دوم سلسله مقالاتی است که پیرامون صنایع کوچک در کمیسیون اقتصادی و اجتماعی آسیا و اقیانوسیه تهیه گردید. در این قسمت، کشورهای منتخب منطقه مورد توجه قرار گرفته و نقش و سهم صنایع کوچک و سیاست‌گذاران و برنامه‌های آنان بررسی شده است.

صنایع کوچک تخصیص یافته. این امر بیانگر توجه خاص دولت به توسعه بخش صنایع کوچک است. با مقایسه ۵٪ رشد معمول، انتظار می‌رود بخش صنایع کوچک با حمایتی که از آن می‌شود رشدی معادل ۷٪ را بدست آورد که در نتیجه، رشد ۱۲٪ ارزش افزوده در بخش تولیدات کارگاهی و ایجاد ۴۳۴۰۰۰ مورد اشتغال جدید در طول مدت این طرح از دست آوردهای جدید این حرکت باشد. تخصیص اعتبارات جدید به بخش صنایع کوچک در واقع برای صرف در اموری چون بازاریابی، کسب اطلاعات و پروژه تولید و آموزش و کارهای ترویجی می‌باشد.

مالزی:

تشکیلات اقتصادی و کارگاههای کوچک در ۲۲/۶ درصد (مورد ۲۸۷۰۰) ایجاد کسب، ۳۲ درصد (۳۴۶۰۰۰ مورد) از کل اشتغال، ۲۹ درصد (۷۸۴ میلیون دلار مالزی) ارزش افزوده و ۲۵ درصد (۲۶۳۳۳ میلیون دلار مالزی) بازده ناخالص مشارکت و سهم داشت. در حدود ۷۵٪ و یا ۲۱۶۰۰ مورد از ۲۸۷۰۰ تشکیلات اقتصادی و کارخانجات کوچک، در امر تولیدات کارگاهی، خرده‌فروشی، عمده‌فروشی و ساختمانی، فعالند. سهم این چهار بخش در امر انتقال، ارزش افزوده و سرمایه‌گذاری ثابت کل تشکیلات کوچک اقتصادی بین ۳۶ تا ۷۴ درصد در نوسان می‌باشد.

فیلیپین:

صنایع متوسط و کوچک نقش عمده‌ای را در توسعه اقتصاد فیلیپین بعهده دارد. حساب تأسیسات اقتصادی کارگاهی کوچک و متوسط بیش از ۹۰٪ کل تأسیسات بخش سازمان یافته، و حدود ۵۰ درصد اشتغال و کارگران، و ۳۰٪ ارزش افزوده را بنام خود ثبت نموده است.

برنامه عمرانی پنجساله ۱۹۸۲ - ۱۹۷۸ در طول زمان اجرا خود، احداث ۳۵۰۰ کارگاه متوسط و کوچک را با بکارگیری ۹۶۰۰۰۰ نفر باعث گردیده و براساس ارقام سال ۱۹۷۵ این برنامه در نظر دارد طی عمر خود، ۱۰۰۰۰ کارگاه جدید و ۲۵۰۰۰۰ کارگر را زیر پوشش خود قرار داده و ۱۹۱۰۰۰ مورد کار در بخش صنایع خانواری بوجود آورد.

بخش صنایع کوچک و متوسط فیلیپین بطور

با همان طرح مطابقت می‌نماید.

در گروههای کارگاهی صنایع کوچک، تعدادی سرمایه‌گذارهای کوچک بچشم می‌خورد. (به جدول شماره یک مراجعه شود)

بانک جهانی، صنایع کوچک اندونزی را با عنوان دو رگه‌های صنایع سنتی و صنایع مدرن توصیف و طبقه‌بندی می‌نماید. عملیات کارگاهی این صنایع غالباً صنعتی از قبیل صنایع غذایی، نساجی و تولیدات چوبی می‌باشد.

صنایع تبدیلی غذایی و صنایع تولیدات چوبی که در سرتاسر مملکت گسترده شده، نشان از توزیع گسترده مواد خام و تقاضای تولیدات آنها در تمام مناطق متراکم و پر جمعیت روستائی دارد. برای بعضی از انواع دیگر تولیدات مثل مصالح ساختمانی و مصنوعات فلزی، تولید کنندگان مناطقی را برای استقرار خود در نظر گرفته‌اند که هم مواد اولیه و هم منابع تولید انرژی و سوخت در دسترس باشد. نمونه این تولیدات عبارتند از: طراحی نقوش مختلف بر روی پارچه، کارهای چرمی، نقره کاری و سایر صنایع دستی.

براساس پیش‌بینی سومین برنامه پنجساله عمرانی، مبلغ هفتاد هزار دلار آمریکائی به بخش

آسه آن

اندونزی:

در اندونزی تفاوتی بین تشکیلات صنایع کوچک و صنایع خانواری وجود ندارد. بیش از ۹۰ درصد این تشکیلات اقتصادی در گروه صنایع کوچک و خانواری، با سرمایه‌گذاری خانوادگی و یک تا چهار نفر کارگر اداره می‌شوند.

بررسیهای تولید کارگاهی انجام شده توسط گروه صنایع در سال ۱۹۷۴ نشان می‌دهد که گروههای صنعتی صنایع کوچک و خانواری و فامیلی کاملاً چیره و مسلط است. ۹۹/۴ درصد کل و ۹۸ درصد ایجاد اشتغال و ۲۱ درصد ارزش افزوده را بخود اختصاص داده حال آن که در همان سال تشکیلات و سازمانهای صنایع متوسط و بزرگ ۷۶ درصد کل مؤسسات و ۱۳ درصد کل اشتغال را بخود اختصاص داده، ولی ۷۸ درصد ارزش افزوده را دارا بوده است. دو بخش قبلی اهمیت زیادی را در تولید اشتغال، خصوصاً در مناطق روستائی که لزوم آن بیشتر ملموس است، دارا بودند. گرچه این یافته‌ها براساس آمار قدیمی تهیه گردید، ولی تصویر فعلی در این رابطه بطور وسیعی

● جدول شماره ۱ - اشتغال و ارزش افزوده در بخشهای مختلف صنایع

بخش	درصد کل اشتغال	درصد کل ارزش افزوده
غذا، نوشابه و توتون	۴۴	۴۸/۴
نساجی، لباس و چرم	۱۶/۱	۱۱/۸
تولیدات چوبی (میز و صندلی و غیره)	۱۲/۱	۱۳/۲
شیمیائی و مشتقات آن	۳/۶	۶/۳
صنایع اولیه فلزی	-	-
فلزات ساخته شده، ومانل و ماشین آلات	۶/۴	۷/۳
کل صنایع کارگاهی کوچک	۱۰۰/۰	۱۰۰/۰

● منبع: اندونزی - صنایع کوچک و خانواری در اقتصاد ملی، جلد اول صفحه ۱۵ نوامبر ۱۹۷۹

(گزارش شماره IND / ۲۴۹۰ / بانک جهانی)

کلی شامل مواردی چون چوب و محصولات جنبی آن، کاغذ و خمیر آن، کالاهای مهندسی، غذا و محصولات تبدیلی آن، توتون و نوشابه های الکلی، نساجی، پوشاک، خدمات و تولیدات کافی و غیرفلزی، می باشد.

آسیای شرقی:

هنگ کنگ:

با توجه به طبقه بندی صنایع کارگاهی در هنگ کنگ، ۹۲ درصد تأسیسات و ۴۲ درصد نیروی کار در بخش صنایع کوچک کارگاهی می باشند.

تعداد تأسیسات و تفوق اشتغال در بعضی از صنایع کوچک عمده:

در حدود ۷۰ درصد کل کارکنان صنعتی در واحدهای نساجی، الکترونیک تولیدات پلاستیکی، اسباب بازی و صنایع ساعت سازی متمرکز می باشند. در حدود ۸۳ درصد تأسیسات صنعتی این صنایع، و یا ۳۲ درصد کارکنان شاغل در این صنایع در تشکیلات اقتصادی کارگاهی کوچک قرار دارند. جدول شماره ۲ تعداد تأسیسات و کارکنان صنایع عمده کوچک هنگ کنگ را نشان می دهد.

صنعت	تأسیسات (سپتامبر ۱۹۸۰)	افراد شاغل
لباس	۸۰۶۶	۸۹۸۰۵
نساجی	۳۲۹۳	۳۱۷۷۵
تولیدات پلاستیکی	۴۴۵۵	۴۴۳۲۷
الکترونیک	۹۳۸	۱۵۴۰۸
ساعت سازی	۸۶۴	۱۲۷۸۶
محصولات برقی	۵۸۰	۶۲۶۵
جمع	۱۸۱۹۶	۲۰۰۳۶۶

منبع: مرکز بهره وری هنگ کنگ،

آمار اشتغال: لیست اطلاعات صنعتی ۱۹۸۱

تایلند:

در تایلند مؤسسات صنعتی به چهار دسته زیر تقسیم می شوند: کارگاهی، خدمات، صنایع دستی و صنایع خانواری. گرچه صنایع کارگاهی بزرگ افراد بیشتری را بکار گمارده، از نظر تعداد، بیشتر واحدهای صنعتی متعلق به دسته صنایع کوچک می باشد.

کارخانجاتی که تا ۹ نفر کارگر در آن مشغول بکارند، به بخش صنایع دستی و خانواری تعلق پیدا می کنند، کارخانه های ۱۰ تا ۵۰ نفر بمنزله کارگاه «کوچک» تلقی می شود، و ۵۱ تا ۲۰۰ نفره را «متوسط» می شمارند. کارخانجاتی که ۲۰۰ نفر به بالا در آنها مشغول کارند، در تایلند صنایع بزرگ نامیده می شوند.

با توجه به آمار کارخانجات به ثبت رسیده از طرف صنایع (صرفنظر از کارخانجات برنج کوبی، چوب بری، یخساز و چاپخانه ها) توزیع اندازه Size کارخانجات از نظر تعداد، از خانواری تا کوچک، متوسط و بزرگ به ترتیب عبارتند از: ۶۳/۲، ۳۰/۲، ۵/۳ و ۱/۳ درصد در امر تولیدات کارگاهی. اندازه کارگاهها یا کوچکند یا خانواری و کارگاههایی که به ثبت نرسیده اند عموماً کوچک و خانواری می باشند، اینست که در تایلند صنایع کارگاهی اصولاً شامل کارخانجات کوچک و خانواریند.

بر اساس گزارشی که فوقاً به آن اشاره شد، ۴۳/۵ درصد ناخالص ارزش بازده و ۵۰/۸ درصد کل اشتغال کارگاهی، توسط کارخانجات متوسط و کوچک تولید می گردد در حالیکه کارخانجات بزرگ ۴۹/۵ درصد محصول و ۳۵/۶ درصد اشتغال را ایجاد نموده اند. کارگاههای خانواری فقط ۷ درصد ناخالص بازده و ۱۳/۶ درصد اشتغال را بخود اختصاص داده اند. علیهذا، نتیجه این است که کارگاههای کوچک و متوسط منابع عمده اشتغال کارگاهی و درآمد شناخته می شود. این صنایع حساب ۴۰ درصد کل ارزش سرمایه گذاری ثابت و ارزش افزوده را برای خود به ثبت رسانید.

در زاین تشکیلات اقتصادی متوسط و کوچک نقش مهمی را در اقتصاد کشور بازی می‌کنند، و ۹۹/۴ درصد کل مؤسسات تجاری درجه دو **Non-primary**، خصوصی و ۸۱/۱ درصد اشتغال را بخود اختصاص داده است.

در سال ۱۹۷۸، در تجارت درجه دو **Non-primary**، ۵۸۱۴۸۸۲ تشکیلات اقتصادی متوسط و کوچک وجود داشت که ۴۲/۲۹۵/۴۴۳ نفر را بکار گمارده بود. در این بخش تعداد کارخانجات بزرگ - ۳۴/۴۳۹ (یعنی ۰/۶ درصد کل) با استخدام ۸۰۰۶۲۸۸ نفر (یعنی ۱۸/۹ درصد کل) بوده است.

در سال ۱۹۷۹، سهم تأسیسات اقتصادی متوسط و کوچک در اشتغال ارزش، صنایع کارگاهی به ۹۸۰۴۳ میلیاردین (۵۳/۲ درصد) رسید، در حالیکه سهم تأسیسات بزرگ ۸۶۲۱۴ میلیاردین (۴۶/۸ درصد) بود.

سهم عمده فروشی صنایع متوسط و کوچک در همان سال برابر ۱۶۸۹۳۶ میلیاردین (۶۱/۵ درصد) بود در حالیکه سهم کارخانجات بزرگ برابر ۱۰۵۵۹۶ میلیاردین (۳۸/۵ درصد) بوده است.

سهم خرده فروشی سالانه تأسیسات متوسط و کوچک ۵۸۲۹۶ میلیاردین (۷۹/۲ درصد) بود در حالیکه سهم تأسیسات بزرگ در همین زمینه به ۱۵۲۶۸ میلیاردین (۲۰/۸ درصد) می‌رسد.

بطور مجمل، تعداد تأسیسات اقتصادی متوسط و کوچک زاین ۹۹ درصد کل تأسیسات تجاری و تعداد کارکنان آنها ۸۰ درصد کل کارگران زاین را تشکیل می‌دهد و از همه مهمتر اینکه کل ارزشهای انتقالی و فروش محصولات این بخش از تجارت، معادل نصف کل ارزش ملی را بخود اختصاص می‌دهد (شرکت بیمه اعتبارات تجاری کوچک توکیو، زاین، گزارش سالانه ۱۹۸۳ صفحه دوم).

جمهوری کره:

در جمهوری کره صنایع کوچک و متوسط شامل تأسیسات تجاری ای می‌شود که بیش از ۳۰۰ کارگر معمولی داشته باشد.

این نوع تشکیلات اقتصادی ۹۶/۶ درصد کل کارگاههای تجاری، ۳۲/۲ درصد تولید ارزش افزوده، ۴۹/۳ درصد بازار کار جمهوری کره را

بخود اختصاص می‌دهد. صنایع متوسط و کوچک از نظر تعداد تأسیسات، اشتغال و تولید در سال ۱۹۸۰ کره ذیلاً از نظر می‌گذرد:

تعداد تأسیسات	۹۶/۶ درصد
اشتغال	۴۹/۳ درصد
تولید	۳۴/۲ درصد

منبع: مجمع تأسیسات اقتصادی متوسط و کوچک کره

در این تعریف، صنایع متوسط و کوچک بنیان اقتصادی و ملی صنایع کشور نامیده شده و دولت تأکید زیادی بر توسعه این صنایع، می‌نماید. این بخش براساس موارد زیر طراحی گردیده:

	۱۹۹۱	۱۹۸۶	۱۹۸۱
ارزش افزوده	۳۵٪	۴۰٪	۴۴٪
اشتغال	۴۷٪	۵۰٪	۵۴٪
سرمایه گذاری	۳۰٪	۳۸٪	۴۳٪

منبع: مجمع تأسیسات اقتصادی متوسط و کوچک کره

آسیای جنوبی:

بنگلادش:

در بنگلادش نیز اهمیت صنایع کوچک و خانواری در اقتصاد ملی بسیار زیاد است ارزش افزوده این زیر بخش حدود ۳۷٪ بوده و تقریباً ۷۵٪ نیروی کار صنعتگر در آن مشغول بکارند.

براساس مطالعات همه جانبه ای که در سالهای ۱۹۶۱-۱۹۶۲ انجام شد، ۲۱۰۰۰ واحد کارگاه کوچک صنعتی با سرمایه گذاری ثابت ۲۵۲/۳ میلیون **TK** (واحد پول آن کشور) مشغول بکار بوده‌اند. این واحدها ۱۸۶۰۰۰ نفر را با ظرفیت تولید سالانه ای به ارزش ۱۲۴۵ میلیون **TK** بکار گمارده‌اند و ۳۵۰۰۰ واحد تأسیسات خانواری با سرمایه ثابتی برابر ۱۷۴/۷ میلیون نفر کارگر و تولیداتی به ارزش ۱۱۰۱/۳ میلیون **TK** در سال مشغول بکار بوده است.

مطالعات بعدی نشان داد که ۲۵۰۰۰ کارگاه ریسندگی و نساجی هستی صنایع کوچک مشغول بکار بوده که خود نشان از غلبه مستمر بخش به این

امر دارد. صنایع خانواری این کشور شامل موارد زیرند: ریسندگی دستی، حصیربافی، سفالگری، لیف بافی و سایر تولیدات آن، تور ماهی بافی، میل و صندلی چوبی، آهنگری، طلاسازی، نوغانکاری، قایقسازی، ماهی خشک کنی، تولیدات نیشکر، نقره کاری و زنگوله سازی، کشفافی و سایر بافتنیها، تولیدات کنف، صنایع دستی چرمی، تولیدات صدف و حلزونی.

۴۰۰/۰۰۰ واحد ریسندگی دستی در این کشور وجود دارد که ۲۵۰ هزار واحد آن فعالانه مشغول کارند، این بخش اقتصادی حدود ۸۰۰ هزار نفر کارگر را مشغول کار نموده است. سایر تأسیسات صنایع خانواری حدود ۱۷۰۰ واحد بوده و تقریباً ۶۰۰/۰۰۰ نفر را مشغول بکار نموده است. براساس آمار بخش صنایع کوچک نسبت اشتغال هر سرمایه گذاری ۵۰۰۰۰ **TK** به ازاء هر نفر و بخش صنایع خانواری از ۵۰۰۰ **TK** تا ۱۵۰۰۰ **TK** نمر تغییر می‌نماید. ارزش افزوده در تأسیسات اقتصادی کوچک بسیار بالا است و این در حالیست که در صنایع خانواری، این ارزش افزوده بر مراتب بالاتر از آنست.

تأسیسات اقتصادی صنایع خانواری - کوچک و متوسط در بنگلادش سهم قابل توجهی را در اقتصاد صنایع ملی بعهده دارد. سهم بخش صنایع ۸/۶٪ از کل درآمد ناخالص سالانه **GDP** می‌باشد که از آن، صنایع کوچک ۳/۷۸٪ نرخ معمول را بخود اختصاص داده. بخش صنایع کوچک حدود ۸۷٪ مستخدمین بخش صنایع را بعهده دار است.

صنایع سنتی و کوچک، بدنه اشتغال صنعتی، یعنی حدود ۶ تا ۷ برابر حجم کل اشتغال تأمین شده بوسیله صنایع بزرگ (یعنی حدود ۴۰۰/۰۰۰ نفر) را تشکیل می‌دهد. صنایع خانواری بزرگترین بخش کل اشتغال را در بر می‌گیرد. در سال ۱۹۶۰ صنعت ریسندگی بتنهائی ۷۵۰۰۰۰ نفر را مشغول بکار نموده است. در سال ۱۹۶۹ حدود ۳۳۰۴۳۵ واحد از تأسیسات خانواری و کوچک در مناطق روستائی بنگلادش مشغول بکار بوده و بیشتر آنها کمتر از ۷ نفر را در خود بکار گمارده بودند.

بنابراین، تأسیسات اقتصادی صنایع خانواری و کوچک علیرغم سهم بسیار پائین آنها در درآمد سرانه ناخالص، نقش مهمی را در ایجاد اشتغال ایفا می‌نمایند.

سهم سالیانه بخش صنایع کوچک و خانواری در درآمد ناخالص سرانه از سال ۷۰-۱۹۶۹ تا ۸۲-۱۹۸۱ در جدول شماره ۳ بنمایش گذاشته شده است.

جدول شماره ۳: سهم سالیانه صنایع کوچک در GDP، درصد (براساس نرخ فعلی بازار) از سال ۱۹۸۱/۷۰ تا ۱۹۸۱/۷۲

سال	صنایع بزرگ و متوسط	صنایع کوچک
۷۰-۱۹۶۹	۵/۰۸	۳/۱۸
۷۳-۱۹۷۲	۴/۳	۲/۳
۷۴-۱۹۷۳	۳/۹	۲/۱
۷۵-۱۹۷۴	۳/۷	۳/۰
۷۶-۱۹۷۵	۴/۲	۳/۴
۷۷-۱۹۷۶	۴/۵	۳/۷
۷۸-۱۹۷۷	۴/۱	۳/۱
۷۹-۱۹۷۸	۴/۰	۳/۱
۸۰-۱۹۷۹	۴/۱	۳/۲
۸۱-۱۹۸۰	۴/۳	۳/۴
۸۲-۱۹۸۱	۴/۴	۳/۴

منبع: دفتر آمار، دولت بنگلادش، بولتن آمار ماهیانه بنگلادش، نوامبر ۱۹۸۲

هندوستان:

در هندوستان نوعی رشد عارضه‌ای توسعه بخش صنایع کوچک در طول دههٔ بین ۸۲-۱۹۸۱، ۷۲-۱۹۷۱ بوقوع پیوست. در حقیقت اهمیت صنایع کوچک در اقتصاد ملی بسیار زیاد است. سهم روستا و صنایع کوچک تماماً در تولید صنایع کشور، بالغ بر حدود ۴۹٪ است، در حالیکه سهم صنایع کوچک حاصله در قلمرو (و حوزهٔ مسئولیت) سازمان توسعه صنایع کوچک (SIDO) (سازمان ملی مسئول توسعه بخش صنایع کوچک) حدود ۳۳٪ می‌باشد.

از سال ۷۴/۱۹۷۳ تا ۸۰/۱۹۷۹ تعداد واحدهای صنایع کوچک از ۳۱۲/۰۰۰ به حدود ۸۰۰/۰۰۰ واحد بالغ گردید که ارزش تولیدات آنها از ۷۲۰۰۰ میلیون روپیه به ۱۹۰۶۰۰ میلیون روپیه، و اشتغال از ۳۹۶۵۰۰ نفر به ۶/۴۶۰/۰۰۰ نفر بالغ شد، صادرات این بخش از ۵۳۸۰ میلیون روپیه به ۱۰۵۰۰ میلیون روپیه در

این دوره ترقی پیدا کرد. ارزش تخمینی تولید واحدهای صنایع کوچک طی سالهای ۸۱/۱۹۸۰-۲۸۰۶۰۰ میلیون روپیه (۲۳۵۶۶۰) رسید. این واحدها در سال ۸۱/۱۹۸۰ برای ۷/۱۰۰/۰۰۰ نفر ایجاد اشتغال نمودند. بنابراین این بخش به نرخ رشدی برابر ۸/۹ درصد در تولید و ۶٪ در ایجاد اشتغال در طول دورهٔ ۸۱/۱۹۸۰ نایل شد. صادرات این بخش ۱۵/۴۳۰ میلیون روپیه در طی همان سال گردید. تخمین زده شد که طی سالهای ۸۲/۱۹۸۱ رشد تولید به ۱۰٪ و استخدام به ۶٪ بالغ شود. پیش‌بینی ارزش تولید خالص طی سالهای ۸۲/۱۹۸۱، (در قیمت‌های سال ۸۰/۱۹۷۹) ۲۵۹۲۰۰ میلیون روپیه بود، در حالیکه کل اشتغال در ۷/۵۰۰/۰۰۰ نفر تخمین زده می‌شد.

این بخش کار خود را با تولید کالاهای مصرفی ساده از قبیل صابون، بودرهای لباسشویی، کالاهای چرمی و غیره شروع نمود، ولی اکنون وارد مرحله جدید و پیچیدهٔ تولید شامل: وسایل الکترونیک، خدمات و قطعات الکترومدیکیال (طبیعی) گردیده. بخش صنایع کوچک درجهٔ بالایی را از نظر پیچیدگی کار و پیشرفتهای چشمگیری را در بهبود کیفیت و استاندارد نمودن کالا، در طی چند سال گذشته کسب نمود.^۶

در هندوستان گروه‌های خاصی از صنایع کوچک مثل، الکترونیک، مهندسی و چرم رشد چشمگیری را طی چند سال اخیر بدست آوردند. صنایع کوچک الکترونیک محصولات پیچیده‌تری را تولید می‌نماید. برای مثال، بخش صنایع کوچک سهمی بیش از ۷۵٪ تولید دستگاه‌های تلویزیون و ۶۹٪ تولید رادیو ضبط‌های کشور را طی سالهای ۸۶-۱۹۸۱ بهمه داشت. بخش صنایع کوچک همچنین پیشرفت قابل ملاحظه‌ای را در زمینهٔ ابزار و وسایل الکترونیک شامل: وسایل آزمایشگاهی و وسایل اندازه‌گیری، وسایل طبی الکترونیکی، انواع کامپیوترها و سیستم‌های براساس میکروپروسورها، کسب نمود. این بخش در زمینهٔ تولید ساعت‌های مچی، دیواری و رومیزی و سایر محصولات مربوط به زمان‌سنجی رکوردهائی را بجا گذاشت. از بین یکصد واحد تأیید و ثبت شده تاکنون در امر ساعت‌سازی، ۷۹ واحد شروع بکار نموده، در سال ۷۶/۱۹۷۶ فقط ۷ واحد با تولید

۱۳۰۰۰۰ دستگاه ساعت مشغول بکار بوده که در سپتامبر ۱۹۸۱ تعداد واحدهای مشغول بکار به ۷۹ واحد با کل تولید ۸۰۹۰۰۰ دستگاه رسیده است. قسمت دیگر از بخش صنایع کوچک که پیشرفت شایانی نموده صنایع چرم‌سازی می‌باشد. صنایع چرم عمدتاً جنبهٔ صادراتی داشته و اشتغال تعداد قابل ملاحظه‌ای از مردم، بویژه طبقهٔ ضعیف‌تر جامعه، را تأمین می‌نماید. بخش صنایع کوچک (به انضمام بخش خانواری آن) در سالهای ۸۰-۱۹۷۰ تقریباً ۸۰٪ تولید پوست و ۳۰٪ تولید چرم، بویژه چرم تکمیل و پرداخت شده صادراتی و تولیدات چرمی را بخود اختصاص داده و این محصولات با رشد قابل توجهی روبرو بوده و عایدی آن برابر ۴/۴۲۵۰ میلیون روپیه بوده است. با توجه به کسادی شدید بین‌المللی ۸۱-۱۹۸۰ تورم بیسابقه‌ای صنعت چرم‌سازی را محاصره نموده که باعث عقب افتادن زیاد و عقب‌نشینی این صنعت گردید.

در آوریل سال ۱۹۸۳ کمیسیون توسعهٔ صنایع کوچک در نشستهای خود حقایقی را بشرح زیر در مورد اهمیت صنایع کوچک بیان نمود.

این هیئت اعلام نمود ۵۵٪ کل تولید صنعتی هند حاصل کار واحدهای صنایع کوچک می‌باشد، که این مقدار تولید، ۴۰٪ کل صادرات کالاهای کارگاهی را بخود اختصاص می‌دهد. با احتساب کارکنان واحدهای ریسندگی دستی، صنایع دستی و صنایع روستائی، حدود ۲۳ میلیون نفر در بخش صنایع کوچک مشغول بکارند. هزینهٔ این بخش طی چند سال آینده بالغ بر دو میلیارد روپیه پیش‌بینی می‌شود. و تقریباً یک میلیون واحد در بخش صنایع کوچک در حال کارند. تنها در ایالت آندراپرادش در سال ۱۹۸۰ تعداد ۳۰۶۱۰ واحد صنایع کوچک بکار مشغول بوده، که در سال ۱۹۸۲ این تعداد به ۳۱۶۶۷ واحد ترقی نموده است.^۷

نپال: طی سالهای ۷۷/۱۹۷۶

در نپال بیش از ۳۵۰۰ واحد کارگاهی مدرن در حال کار بوده‌اند که حداقل تعداد کارگران هر واحد به ۱۰ نفر می‌رسیده. لذا در حدود ۵۰/۰۰۰ نفر در واحدهای اقتصادی‌ای مشغول بکار بوده‌اند که سرمایه ثابت هر یک از آنها حدود ۰/۵ میلیون روپیه بود. نزدیک به دوسوم بازده صنعتی نپال

توسط بخش کارگاهی مدرن نپال تولید می‌گردد. صنایع خانواری متولی یک سوم بازده صنعتی کشور بوده و در همان سال تخمین زده شد که این بخش حدود ۷۵۰/۰۰۰ واحد صنعتی خانوادگی داشت و برای بیش از یک میلیون نفر کارگر فصلی یا پاره وقت ایجاد اشتغال نمود.^۸

فعالیت‌های عمده دیگر این بخش عبارتند از: نجاری، آهنگری، ریسندگی دستی، نساجی، زنبیل بافی و غیره. موادخام کلیه این حرف محلی و محصولات آن نیز عموماً برای بازار محلی در نظر گرفته شده و حجم قابل اغماض از تولیدات به بازار صادراتی سپرده شده است.

نپال هم اکنون در مرحله شروع به صنعتی شدن می‌باشد. سهم بخش صنعتی در تولید ناخالص ملی فقط ۵٪ و در ایجاد اشتغال نیروی فعال کار فقط یک درصد می‌باشد. صنایع خانواری سهم عمده‌ایرا در بخش صنعتی بعهده دارد. به لزوم توسعه صنایع در برنامه پنجساله ششم عمرانی نپال (۱۹۸۵-۱۹۸۰) تأکید شده است.

سری لانکا:

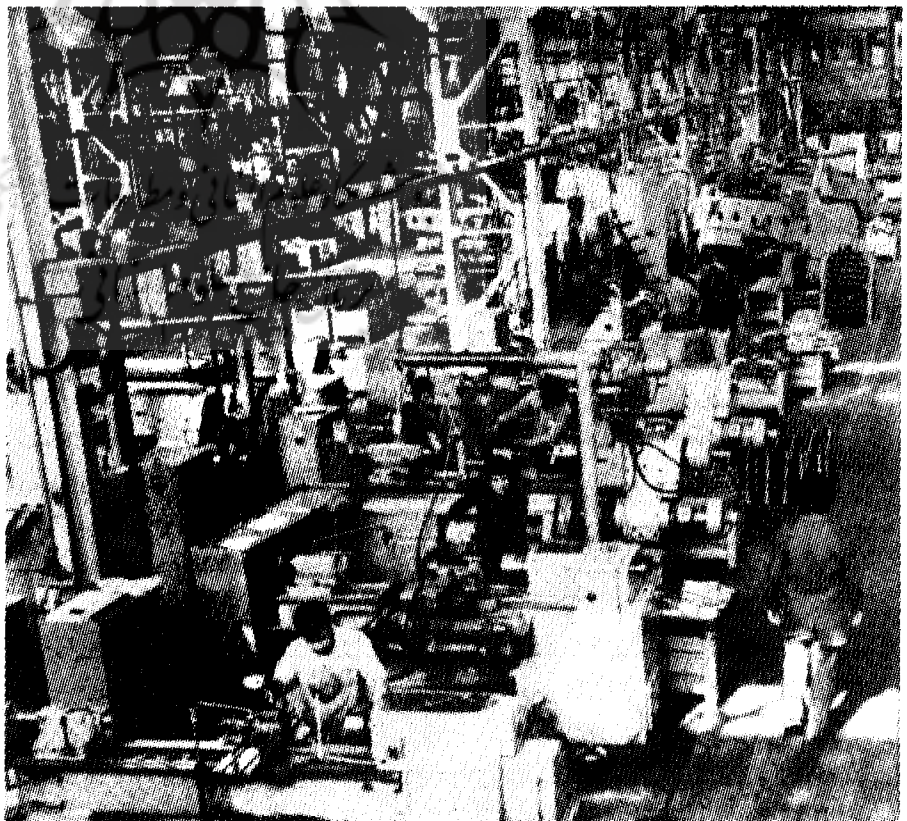
با توجه به تحقیقات اخیر که توسط هیئت توسعه صنعتی انجام گرفته، ۵۷۰۸ واحد صنعتی

در سریلانکا به ثبت رسیده و علاوه بر آنها ۱۶۰۰۰ واحد صنعتی غیررسمی (به ثبت نرسیده) نیز مشغول بکار می‌باشند. در این کشور حدود ۴۰ درصد بازده صنعتی و ۷۱٪ اشتغال بخش صنایع را صنایع کوچک بعهده دارد. این بخش ۱۳/۹٪ عایدی ناخالص ملی کشور را در سال ۱۹۸۱ بخود اختصاص داده است.

اقیانوس آرام:

فنیسی جیسی:

بخش صنایع اقتصاد (به استثناء کارخانجات تصفیه شکر که عمدتاً به بازار صادراتی متکی می‌باشد) در فی جی توسط کارخانجات کوچک اشغال گردیده، اطلاعاتی در مورد اندازه تأسیسات صنعتی از سرشماری واحدهای صنعتی سال ۱۹۷۵ در دست می‌باشد که براساس آن، از بین ۴۳۸ واحد صنعتی که انتظار سود می‌رفت، نهایتاً ۲۴۹ واحد دارای بازده سرمایه‌ای بوده‌اند. از این تعداد ۵۹ واحد دارای صفر تا چهار نفر، ۱۵۰ واحد هر کدام بین ۵ تا ۴۹ نفر و چهل واحد هر کدام از ۵۰ نفر به بالا کارگر داشته‌اند، و بدهی است در آندسته از کارگاه‌هایی که بازدهی نداشته‌اند تعداد

کارگران بسیار محدودتر بوده است. با این ارزیابی، تخمین زده می‌شود که اکثریت کارخانجات فی جی دارای کارگرانی کمتر از ۵۰۰ نفر می‌باشند.

گینه جدید پاپوا

و اما در مورد گینه جدید پاپوا، براساس تحقیقی که در سال ۷۶-۱۹۷۵ در مورد تأسیسات دست اندرکار تولیدات صنعتی یا تعمیراتی و غیره ایکه از انرژی (غیر دستی) استفاده می‌نمایند و تعداد کارگران آنها ۴ نفر یا به بالا است، ۶۸٪ کارگاهها و ۲۳٪ اشتغال متعلق به کارگاههایی بود که تعداد کارکنانش ۲۰ نفر یا کمتر از آن بوده و ۳۲٪ کارگاهها و ۷۷٪ اشتغال مربوط به تأسیساتی می‌شد که تعداد کارگران آنها ۲۰ نفر بوده است.^۹ طی دهه ۱۹۶۰ صنایع کارگاهی، از هر دو نظر، تعداد کارخانه و اشتغال رشد سریعی را نشان داد. بین سالهای ۶۱/۱۹۶۰ و ۷۱/۱۹۷۰ کارخانجات ۱۲٪ رشد سالیانه داشته، ولی بعد از سالهای ۷۱/۱۹۷۰ این روند رشد بسیار کند بوده.

زیرنویس:

- ۱- مالزی - راههای توسعه چشم اندازهای تشکیلات کوچک اقتصادی، جلد اول و دوم و سوم گزارش بانک جهانی ۲۵ ژوئن ۱۹۸۲.
- ۲- دفتر صنایع متوسط و کوچک، وزارت بازرگانی و صنایع: برنامه‌های خدمات صنایع کوچک و متوسط و خانواری ص ۸ سال ۱۹۸۲.
- ۳- برنامه پنجساله عمرانی ۱۹۸۲-۱۹۷۸ فیلیپین صفحه ۱۳۲.
- ۴- این اطلاعات از طریق منابع اداری مختلف راهنمای شرکت تجاری کوچک ژاپن که توسط این شرکت به چاپ رسیده، جمع‌آوری گردیده، توکیو، ژاپن صفحات ۵ و ۴.
- ۵- نورالاسلام، استراتژی عمران بنگلادش ۱۹۷۸ صفحات ۴۶ و ۴۷.
- ۶- وزارت صنایع، دولت هندوستان: گزارش ۸۲/۱۹۸۱ سازمان توسعه صنایع کوچک صفحه ۱۹ آمار از همان گزارش استخراج گردیده.
- ۷- این اطلاعات توسط کمیسیون توسعه صنایع کوچک وزارت صنایع و دبیر دولت آندراپرادش صنایع و تجارت حیدرآباد ارائه شده.
- ۸- تکنونت آسیا: گزارش کارگاه واحدهای کوچک و توسعه سازماندهی پانایا - تایلند (۱۹۸۳) صفحه ۱۰۹.
- ۹- کمیسیون اقتصادی - اجتماعی آسیا و اقیانوسیه، تجدید سازمان سیاستگذارهای صنعتی صفحات ۷۴ و ۷۵.